

UTAZÁS A VÁGY AUTÓBUSZÁN

Tavaly ősszel Amerikában jártunk.

Vásároltunk egy tizenöt napos autóbusz bérletet és egy részletes Amerika térképet. A térképet kiterítettük magunk elé az asztalra és beleőrültünk. A buszbérlet mindenhová érvényes. Utazhatunk vele Kanadában és az Egyesült Államokban, északra és délre, éjjel és nappal, minden fővonalon és minden mellékvonalon, minden helyi járaton és minden expresszbuszon. No, gyere Amerika, most megesszünk.

Már amennyit tizenöt nap alatt meg lehet enni belőle.

Elméletben utazhatnánk keletről nyugatra. Eljuthatnánk például Denverig (ő, Sziklás Hegység, havas csúcsok!), vagy megállagathatnánk Salt Lake Cityt (mormonok!), elérhetünk San Franciscóig, Los Angelesig, Las Vegasig (Egkel Golden Gate! Csendes-óceán, játékkaszinó, Frank Sinatra!). Eljuthatnánk, de nem jutunk, mert kevés a tizenöt nap.

Jó. Hát akkor nekivágunk észak-dél felé.

Igy indultunk el New Yorkból Montrealba, onnan vissza Torontóba, érintettük a Niagara-t, ezután az Ohio folyó mentén lefelé, keresztül az Alleghany és Apalache hegységeken, le a Karáibi-tengerig, Floridáig. Ez persze azt jelentette, hogy sehol sem tudtunk rendesen körülnézni. Montrealra egy napunk jutott, Torontóra egyetlen óránk. A Niagara mellett egy esős, párás, hajnali átutazás. Clevelandben csak átszálltunk egy másik buszra. Csak rohantunk és rohantunk és néztük az országutakat, benzinkutakat, farmokat, útjelző táblákat, a csodáló messzeséget ide is el kéne menni, oda is, oda is...

Igy jutottunk el a tizenharmadik napon a Dél fővárosába, a georgiai Atlantába. És itt határoztuk el, hogy Florida előtt tesszünk még egy kis kitérőt és le-

szaladunk New Orleansba. Amerikai barátaink azt mondták, hogy meg vagyunk tébozodva. Ez a kis kitérő ugyanis körülbelül kétezer kilométeres utat jelentett. És körülbelül huszonhárom óras autóbuszozást. Mert Amerikában komoly sebességhoriatározás van ám, és az autóbuszok folyton letérnek a főútról, minden kis hegyi faluba bemennek, kávészünetet tartanak, postacsomagokat szednek össze.

De hát hogy lehetne New Orleansról lemondani? New Orleans maga az eleven irodalomtörténet. Többek között ott élt Tennessee Williams, ott játszódott drámái a Mississippi delta erkélyes, emeletes, fehér ültetvényes-házaiban, ott van a Vágy Utcája, ott játszódik legszívbemarkolóbb drámája, a Vágy Vilamosa is.

Este tizenegykor indult a busz Atlantából. Elneveztük a Vágy Autóbuszának. Egész éjszaka tördtünk, zötykölödtünk, hánkolódtunk, fel-felriadtunk. Reggel kilenckor hullafáradtan megérkeztünk New Orleansba. Úgyahogy rendbeszedtük magunkat, megmosakodtunk, azután gyorsan tájékozódunk, hogyan nézhetnénk meg minden megnézhetőt egyetlen nap alatt?

Azt tanácsolták, menjünk le a kikötőbe, ott minden délelőtti egyórás sétahajózásra indulnak a gőzösk. Délután kettőkor pedig üljünk fel egy városnéző autóbuszra. Így ismerkedtünk meg a szárazföldi nevezetességekkel.

Fél-tizenegyre járt már. Végigrohantunk az irdatlan hosszú Canal street-en, le a kikötőbe. Pontosan tizenegyet ütött az óra, amikor messziről megláttuk a Mark Twain nevű gőzöst és halottuk a hajókürt indulást jelző bűgását. Mark Twain! Mississippi! New Orleans! Ezt nem mulaszthatjuk el! Üvöltöztünk. Várjanak meg! Várjanak meg!

Annyi időnk volt, hogy jegyet válthattunk, és már fenn is voltunk a kikötőhídon. Egy matróz kezét nyújtotta és a hajó elindult. Csak akkor érdeklődhettük meg, hány órára fogunk visszatérni.

— Délután négyre — hangzott a válasz.

Hogyan? Az egyórás túra a másik mólóról indul. Ez ötórás utazás. Nem város körüli nézelődés, hanem kifutunk a Mississippi-re.

Életünk egyetlen New Orleans-i napján semmi mást sem láthattunk és filmezhettünk, csak az iszapos, barna Mississippi mocsaras torkolatvidékét. Pálmát, magnoliát, mocsári ciprust. Pálmát, magnoliát, mocsári ciprust. (Mindhárom látható a vácrátóti arborétumban.) Mellékesen nem értünk vissza délután négyre, hanem csak este hatra, mert két órát vesztegettünk egy lezárt zsilip előtt. Koromsötét volt, mire pártraszálltunk, eltűntek előttünk New Orleans sosem látott, és soha többé nem látható csodái. Ejfélig jártuk az utcákat, meresztgettük a szemünket, hogy legalább az éjszaka sejtelmes hangulatából, lampion- és csillagfényes varázslatából lessünk el valamit. És azzal vigasztalódtunk, hogy legalább a kikötőt és a Mississippi torkolatát lefilmeztük.

Floridából repülőgépen mentünk vissza New Yorkba. A miami repülőtéren csomagunkat megröntgenezték. Az előhívatlan fil'm tönkrement. Az utolsó kockája. Semmi sem látható rajta.

Es ez így van rendjén. A Vágy Villamosa és a Vágy Autóbusza csak akkor igazi, ha sosem ér célba.

franklász

"Élet és Iskoládalom"